
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUHN, USCH

Aventuri cu ponei : Fulger și marea competiție / Usch Luhn ; cu il.
de Franziska Harvey ; trad. din lb. germană de Andreea-Ileana Pop. -
București : Didactica Publishing House, 2026
ISBN 978-606-048-997-9

I. Harvey, Franziska (il.)
II. Pop, Andreea-Ileana (trad.)
821.112.2

Copyright text and illustrations

© 2018 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany under the title PONYHERZ UND DAS GROSSE TURNIER,
written by Usch Luhn, with illustrations by Franziska Harvey
All rights reserved

© 2026 Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Traducere din limba germană: Andreea-Ileana Pop
Redactor: Mihaela Dobre
Corector: Eugenia Oprea
DTP: Cristina Dumitrescu

Didactica Publishing House

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center
etaj 5, 506, Sector 4, București

Comenzi și informații:

telefon: +40 21 410.88.14; +40 21 410.88.10

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

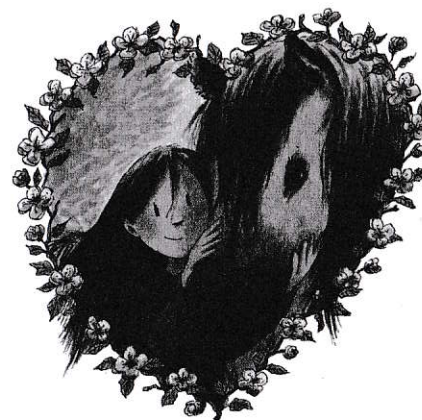
Usch Luhn

Aventuri cu ponei

Fulger
și marea competiție

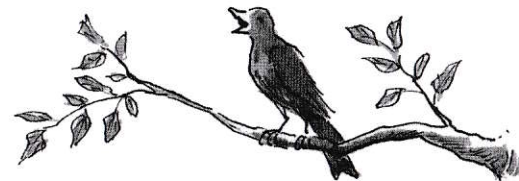
Cu ilustrații de Franziska Harvey

Traducere din limba germană de
Andreea-Ileana Pop

Cuprins

Calul de vis al Anei	9
Bella	18
Experții în cai între ei	30
Atitudine de divă	41
Curcubeul	47
Petra - complet îmblânzită	56
Un ponei fericit și agitație înaintea competiției	62
Lecția de călărie	70
Poneii sălbatici nu cresc în copaci	86
Nori negri	94
Piper	100
O zi importantă la Grădina Zorilor	105
Mai repede ca vântul	111

Calul de vis al Anei

Ana stă întinsă pe iarba plină de roua dimineții, visând. La ce visează oare? La Fulger, desigur! El este cel mai grozav cal sălbatic!

Fata își imaginează că participă împreună la marea competiție desfășurată la Grădina Zorilor.

Nu este desculță și fără șă, așa cum se întâmplă de obicei atunci când călărește în

secret prin pădure. Acum are frâu și ham și tot ce trebuie.

Fulger este complet echipat. Ana a pieptănat cu grijă coama poneiului sălbatic și a împletit în ea panglici frumoase și colorate.

Ea poartă cizme și pantaloni de călărie asortați, precum și o cască elegantă.

Are și mănuși moi din piele, ca acelea pe care Petra le-a primit cadou de ziua ei.

Tot satul Răsărit-de-Soare ovaționează. Cel mai bun prieten al ei, Luca, o încurajează. Chiar și Carla reușește să schițeze un zâmbet.

Ana zâmbește visătoare. Să câștige competiția de echitație cu Fulger ar fi minunat! O cunună de lauri la gâtul lui ar arăta cu siguranță uimitor! Ce vis frumos! Dar este doar un vis, deoarece nimeni nu trebuie să știe că Fulger există.

— Fulger, șoptește Ana, închizând ochii. Vino la mine...

Fata ascultă sunetele pădurii. Este duminică dimineață, devreme. O ciocănitore lovește în mod repetat scoarța unui copac, căutând mâncare. Păsările ciripesc.

Nu se aude niciun trosnet de crenguțe, niciun fornăit familiar.

Doar un fluture curajos se așază pe nasul ei pentru o scurtă pauză. O gădilă, iar Ana strănută puternic de trei ori.

Haaap-ciu!

La al treilea strănut, fata se ridică și clipește în soarele dimineții. Poneii sălbatici sunt acolo. Stau la marginea poienii.

Blana unei iepe sclipește în soare ca un cristal strălucitor. Lângă ea se află un armăsar tânăr. Este un ponei sălbatic magic, auriu-marونی, pe care Ana l-ar recunoaște dintr-un

LEADERS We know books
milion de alți ponei. Își ține capul plecat în timp ce Cristal îi curăță eu grijă blana.

— Fulger! strigă Ana, apoi fugе spre el. Fulger, aici erai!

Cristal își ridică privirea și scoate un strigăt de avertizare. Poneii încep să se miște. Înainte ca Ana să îi poată opri, animalele dispar în pădure.

— Fulger! strigă fata.

Obosită, Ana ajunge la marginea pădurii. Inima îi galopează cel puțin la fel de repede pe cât galopează animalele speriate. Poneii au dispărut.

— Ce am făcut? se întreabă ea.

Ar fi trebuit să știe că de când au apărut braconierii în pădure, poneii sunt și mai speriați decât înainte.

Dar de ce îi este frică lui Fulger de ea? Ana se uită înspre pădurea întunecată, apoi se întoarce, dezamăgită.

Deodată, se aude un trosnet în tufișuri, chiar în spatele ei. Fata se întoarce.

— Fulger!

Poneiul se întoarce și o privește în ochi.

— Rămâi aici, te rog! șoptește Ana.

Trebuie să fie atentă, să nu se grăbească spre el ca să-și arunce brațele în jurul gâtului poneiului. Își pune încet un picior în fața celuilalt.

— Fulger... spune Ana în șoaptă. Credeam că nu mă mai placi. Nu trebuie să te temi de mine. Te veghez mereu ca să nu ți se întâmple nimic, dragul meu ponei secret.

Acum a ajuns lângă el. Fără efort, se așază pe spatele lui, îi cuprinde gâtul moale și se cuibărește în blana lui caldă, apoi inspiră adânc.

Fulger miroase ca o pajiște cu flori și a miere! A cimbru sălbatic, mentă și lemn proaspăt...

Miroase diferit de caii de la eleganta proprietate Grădina Zorilor. Aceia miros adesea a grajd și a sudoarea fricii.

Fulger nechează vesel și pornește în galop ușor.

— Să mergem! spune Ana.

Poneiul sălbatic galopează entuziasmat, îndreptându-se spre un stejar căzut. Ana se apleacă, pentru a evita să se lovească de crengi. Atunci, fata strânge mai tare coama lui Fulger și...

— Iuhuuu! strigă ea entuziasmată în timp ce sar împreună peste obstacol.

Cu viteza vântului, Fulger aleargă peste dealuri și văi, ca și cum nimic altceva nu ar mai conta.

Mult mai târziu, când Ana împinge bicicleta mamei sale în șopron, încă se simte în al nouălea cer. Un zâmbet larg îi luminează fața.

Dar, când intră în bucătărie, devine serioasă. Micul-dejun nu mai este pe masă. Omleta a dispărut.

— Ai întârziat, draga mea, îi spune mama ei și o sărută pe cap.

— Ai întârziat, repetă fratele ei mai mic, Carol, ca un ecou. Îmi povestești acum despre poneiul magic?

— N-ai mai fost în pădure, nu-i așa? întrebă tatăl ei. Poate braconierii sunt încă acolo...

Ana deschide frigiderul și caută mâncare.

— Îți voi spune restul poveștii diseară, Carol. Îți promit, zice ea, întorcându-se cu spatele. Mă duc la Petra acum.

Dar, mai întâi, are ceva important de făcut. Intră în camera ei și scoate caietul de schițe. Cu mișcări rapide, Ana desenează tot ceea ce tocmai a trăit: ea și Fulger aleargă prin pădure, se întrec cu un cerb pe malul lacului și beau apă din pârâu unul lângă altul. Ana se simte fericită.

Răsfoiește caietul și vede că a desenat multe povești cu poneiul. Și cel mai ciudat lucru este că a inventat primele povești chiar înainte de a-l întâlni pe Fulger.